

Inleiding	7
1 <i>Een draad van liefde</i>	19
2 <i>De nieuwe tijd</i>	22
3 <i>Je ware Thuis</i>	27
4 <i>Het licht in jou</i>	32
5 <i>Het spel van dualiteit</i>	37
6 <i>Het eerherstel van de vrouw</i>	46
7 <i>De wijsheid van het hart</i>	56
8 <i>Het Christusbewustzijn</i>	61
9 <i>Het heilig huwelijk</i>	70
10 <i>Het loslaten van het lijden</i>	78
11 <i>De liefhebbende leraar</i>	85
12 <i>De nieuwe aarde</i>	97
13 <i>De zeven niveaus van liefde</i>	109
14 <i>Jouw unieke zielsbestemming</i>	125
15 <i>Spirituele eenzaamheid</i>	133
16 <i>De Weg naar vrede</i>	142
17 <i>Je volkomen heelheid</i>	149
18 <i>Spiritueel leiderschap</i>	155
19 <i>De terugkeer naar de onschuld</i>	168
20 <i>Je omringen met het goede</i>	177
21 <i>Je hebt niet verloren</i>	186
22 <i>De redder gered</i>	195
23 <i>Vrijheid in verbondenheid</i>	206
24 <i>Wegen naar de Weg</i>	218
Epiloog	233
Woord van dank	237
Meer van deze auteur	239

Inleiding

Bij mijn geboorte dacht mijn moeder: dit kind is niet van hier, dit kind komt van de engelen. Ze was bang dat de engelen me snel weer zouden komen halen, maar dat deden ze niet. Ik bleef.

Als kind geloofde ik stellig in wonderen. In Sinterklaas, in God, in engelen, in heiligen... Veel van de tekeningen die ik vanaf een jaar of vijf maakte, bevatten afbeeldingen van engelen of Bijbelse taferelen. Thuis deden we weinig met het geloof. Mijn ouders zaten in een proces van het loslaten van de kerk, hoewel mijn zussen en ik op initiatief van mijn moeder wel gedoopt zijn en onze eerste communie deden. Met Kerstmis gingen we naar de kerk, en als we iets kwijt waren riepen we de heilige Antonius aan. Maar op de vele vragen die ik had, kreeg ik geen antwoord.

Toen ik een jaar of vijf was, zei ik tegen mijn vader: 'Nu weet ik hoe het zit. God zit in je. En alle mensen bij elkaar, dat is God.' Mijn vader reageerde lacherig – kon ik niet beter gaan buitenspelen? Ik denk dat het dáár begonnen is, dat ik vanaf dat moment mijn geloof in wonderen begon te verliezen. Toen ik elf jaar was, maakte ik een moeilijke tijd door op school en langzaam raakte mijn Godsbewustzijn meer op de achtergrond. Bepaalde katholieke kerkelijke gebruiken gingen me tegenstaan. 'Heer, ik ben niet waardig dat Gij tot me komt,' mompelden we gezamenlijk met Kerstmis bij de mis, maar waarom

eigenlijk? Waren we het niet gewoon wél waardig dat God tot ons kwam?

We reisden veel in mijn jeugd; in een grote oude camper trokken we heel Europa door. We bezochten voornamelijk opgravingen uit de oudheid – mijn vader is classicus – maar ook bedevaartsplaatsen als Lourdes, Fatima, Częstochowa en Vézelay. De verhalen over de wonderen die daar hadden plaatsgevonden maakten veel indruk. Toch hielpen ze me niet de vele vragen te beantwoorden waar ik mee rondliep.

Rond mijn twintigste had ik weinig meer op met het christendom. Ik deed aan yoga, ging verre reizen maken en ik kreeg interesse in de newagebeweging, waar mensen meer antwoorden leken te hebben op grote levensvragen. Het boeddhisme, daar kon ik ook wat mee, dat leek ergens naartoe te werken. Waar naartoe dan, dat wist ik niet – verlichting, misschien, maar hoe bereikte je dat?

Toen ik 28 was, liep ik op een decemberdag in de stad langs een duif met een plastic bekertje om zijn nek. Ik probeerde de duif te pakken om het bekertje eraf te halen, maar hij vloog weg, met bekertje en al. Even later werd ik aangesproken door een mevrouw die mij ‘een kostbare parel’ noemde. Ze begon over Jezus. Ze zei dat hij sinds haar 28ste in haar hart huisde en dat ze sindsdien geen verdriet meer had gekend. Nu was ze tachtig. Ze vroeg of ik al aangesloten was bij een kerk. Ik schudde mijn hoofd. Kerken, die bezichtigde ik hooguit tijdens mijn reizen of die ene keer per jaar bij de nachtmis.

‘Je bent nog jong,’ concludeerde ze. ‘Je moet niet vergeten elke dag te bidden. Dan wordt alles nieuw.’

‘Ik zal eraan denken,’ zei ik, hoewel ik allerminst van plan was haar advies op te volgen.

‘Ik zie je aan de Godsrivier,’ riep ze me toe toen ik mijn weg vervolgde. ‘Ik vergeet je nooit meer!’

Ik ben haar ook niet vergeten, maar op dat moment had ik geen idee wat ik me voor moest stellen bij iemand, Jezus nog wel, die in je hart woonde. Ik vond dat zoiets wonderlijks – echt iets voor wanhopige mensen om daar hun houvast in te zoeken. Fijn voor hen, niets voor mij. Toen mijn vader me rond mijn dertigste de literaire Bijbel cadeau deed voor mijn verjaardag, legde ik die verbaasd terzijde, ook al kon ik het gebaar waarderen.

Ondanks mijn weerstand tegen religie, beschouwde ik mezelf als een spiritueel persoon. Ik ervoer een connectie met dat wat ik ‘de lichtwereld’ of ‘de engelen’ noemde, maar ik bleef voortdurend het gevoel houden dat ik een puzzelstuk miste. Tot die ene adventstijd in 2022, die iets wonderbaarlijks in werking zette.

Het begon op de eerste dag van de advent. Ik was met een dierbare vriendin en onze kinderen op een kerstmarkt. Op de kerstmarkt werd de vriendin onwel. Het leek alsof ze ging flauwvallen, maar het was meer dan dat. Het zag er ernstig uit, misschien iets fysieks, maar toen ik haar hand vasthield en naar haar keek terwijl ze op de grond lag, voelde het eerder alsof er iets duisters aan haar trok. ‘Blijf bij ons, blijf bij ons,’ zei ik als een mantra tegen haar, alsof ik niet namens mezelf sprak maar namens de lichtwereld.

Ik belde 112; de vriendin werd opgehaald door een ambulance voor verder onderzoek. Een paniekaanval, was de conclusie. Bij mij raakte de ervaring iets aan, iets wat ik nog niet goed kon benoemen.

De tweede helft van de decembermaand verliep vreemd. Vlak voor kerst werd op klaarlichte dag onze voordeur ingetrapt, en rond oud en nieuw reden we nog net niet in op een over de kop geslagen auto die in het pikkedonker op de snelweg lag. Ik zag een man in een wit shirt de weg op rennen, die met zijn blote armen de auto's ertoe bewoog te stoppen, om een nog grotere ramp te voorkomen. Een engel in menselijke gedaante, dacht ik.

Vanwege de onfortuinlijke gebeurtenissen die maand besloot ik rond kerst weer te gaan bidden en om extra bescherming te vragen. Op kerstavond ging ik met mijn gezin naar de kerk, een traditie die ik erin had gehouden. Voor het eerst drongen de woorden en de liederen echt tot me door. De priester was niet zomaar een verhaal aan het afsteken, zag ik plotseling, ik voelde – ik weet niet hoe – dat hij een verbinding had met God. Dezelfde God die ik in de new age had gezocht, maar liever 'het universum' of 'de bron' had genoemd. Ineens voelde de naam 'God' toepasselijker. Mijn zevenjarige dochter merkte het blijkbaar ook, want na de mis gaf ze aan dat ze graag gedoopt wilde worden. Ik zei dat we erover zouden nadenken.

Intussen dreunde de schok van de onwel geworden vriendin nog na. Deze vriendin, met wie de vriendschap op dat moment al ruim 25 jaar terugging, is astrologe en uitgever van spirituele boeken, en een soort levende kennisbank van spirituele wijsheden. Begin januari vertelde zij me dat ze nóg een keer onwel was geworden, en dat het had gevoeld alsof er een diepe duisternis aan haar trok – precies wat ik had ervaren op dat moment dat ik haar hand vasthield. Ze moest me iets vertellen, zei ze na die tweede keer. Te midden van die totale beleving van duisternis was Jezus aan haar verschenen. 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven,' had hij onder meer gezegd. Ze wist

niet wat ze meemaakte; ze ervoer zijn aanwezigheid en zijn boodschappen als levensveranderend. Ze vertelde me dat ze Jezus altijd als 'een van de spirituele leermeesters' had gezien en verder weinig aandacht aan hem had besteed, maar dat ze nu zag dat hij degene was die rechtstreeks tussen God en de mens in stond, en dat we ons steeds dienen te richten op het hoogste licht.

Haar ervaring raakte iets in me aan, een herinnering aan iets wat op de achtergrond was geraakt. In februari werd onze dochter gedoopt: een beslissing die ze zonder haar tweelingzus maakte. Mijn dochters stelden veel vragen over het geloof en ik probeerde overal zo goed mogelijk antwoord op te geven, want ik wist nog hoe het was om als kind niet serieus genomen te worden. Het rotsvaste vertrouwen van mijn dochter in dat onbeschrijflijke wat we God noemden, deed me terugdenken aan mijn eigen eens zo vanzelfsprekende geloof in wonderen.

De rest van 2023 verliep relatief rustig, tot er eind november, een week vóór de advent zou beginnen, iets gebeurde wat ik niet had zien aankomen. Het was tijdens een niet-christelijke spirituele ceremonie. De avond ervoor had ik om begeleiding gebeden en besloot ik het kettinkje met kruisje weer te gaan dragen dat ik ooit voor mijn heilige communie had gekregen – ik vermoed dat dit voor mij de wegwijzer is geweest naar wat er die dag plaatsvond.

De ceremonie was net een kwartier bezig toen ik een groot licht de ruimte binnen voelde komen dat ik alleen maar kon herkennen als afkomstig van Jezus. Verbaasd stamelde ik zijn naam, waarna een zeer grote Gestalte van puur licht aan mij verscheen. Dat licht was tevens liefde, een onvoorwaardelijke, volkomen en heilige liefde. Deze liefde straalde vanuit zijn hele

Wezen in zachte golven in en om en door mij heen, raakte mij tot in het diepst van mijn ziel aan, kende en doorzag mij. Ik begon meteen te huilen en kon niet meer stoppen. Zóveel liefde, zóveel zachtheid, ik wist niet waar ik het aan had verdiend. Ik wist ook niet of ik het wel 'waardig' was. Dus dáár sloeg die uitspraak op die ik altijd in de kerk had gepreveld, 'ik ben niet waardig dat Gij tot me komt'. Tegenover de Allerheiligste zijn we maar klein en nietig.

'Waarom ik?' vroeg ik toen ik weer enigszins woorden had. Daar kwam een uitgebreid antwoord op in de vorm van een visioen. Het gehele Golgotha-mysterie trok in beelden aan me voorbij: ik was aanwezig als toeschouwer en kon zien en doorvoelen wat er gebeurde. Vervolgens werd ik opgetild naar wat ik ervoer als de hoogste hemel. Ik kon een glimp zien van God – gelukkig maar een glimp, want ik weet niet of ik ooit nog terug had gewild naar de aarde als ik meer dan een glimp had opgevangen. Er was hier een voortdurend gezang van engelen, die, zo voelde ik, God toezongen, en de volkomen liefde waar deze geestelijke wereld uit bestond omringde mij als een warme deken.

Hier was ik niet alleen volmaakt geliefd, ik was tevens volkomen veilig en geborgen. Hier bestond geen reiken meer, geen streven, alleen maar een innig vervuld zijn dat een eeuwigheid leek te duren. Ik begreep niet waarom ik er ooit was weggegaan, waarom ik teruggekeerd was naar de aarde. Jezus, die tevens de Christus was, vroeg me om 'het woord' te delen. 'Het woord, het woord, het woord,' dat was een terugkerende boodschap die ik kreeg. Inmiddels weet ik dat de Bijbel ook 'het woord' wordt genoemd, maar dat beseftte ik op dat moment niet. Ik wist alleen maar, met elke vezel in mijn lichaam, dat ik moest schrijven over deze ervaring, dat ik er woorden

aan moest geven. En dat niet alleen: ik zou geleid worden bij het schrijven. Het zouden niet mijn woorden zijn, ik zou 'het woord' aangereikt krijgen.

Hoewel ik daarna zeker nog heb geprobeerd om met een kritische, objectieve blik te kijken naar deze ervaring, was de opdracht zo duidelijk dat ik deze niet naast me neer kon leggen. Sinds deze ervaring, die aanvoelde als een eeuwigheid maar in werkelijkheid maar enkele minuten duurde, is de verbinding met de Christus gebleven. Die blijvende verbinding is wat ik als het 'Christusbewustzijn' ben gaan beschouwen. Je zou dit ook 'eenheidsbewustzijn' kunnen noemen, maar ik heb ervaren dat deze eenheid nauw verbonden is met de Christus. Ik leerde dat dit bewustzijn – de Christusgeest – als liefdevolle goddelijke energie in de mens Jezus naar de aarde is gebracht, maar dat het verder reikt dan zijn menselijke vorm en ook losstaat van religie.

Op de achtergrond ervaar ik sinds zijn verschijning de constante liefdevolle aanwezigheid van de Christus; niet meer als losstaand van mij, maar als een deel van mij. Ik heb nog meerdere ervaringen gehad waarbij ik zijn aanwezigheid heb gevoeld en gezien. Voor dit boek voert het te ver om hierop in te gaan, omdat het uiteindelijk niet om mijn ervaringen gaat, maar om de inzichten die eruit zijn voortgekomen. De blijvende verbinding die is ontstaan, geeft me een diepe innerlijke vrede die ik daarvoor niet eerder zo heb ervaren.

Veel bezigheden die ik eerder als zinnig ervoer, verloren hun betekenis. Tegelijkertijd vond ik alle betekenis in de stilte. Ik begon inzichten door te krijgen, woorden en volledige zinnen, passages zelfs, vooral midden in de nacht, wanneer de hemel zich voor me leek te openen en een groot licht over

me leek uit te storten. Ik ben deze inzichten gaan beschouwen als openbaringen. De woorden krabbelde ik in het halfdonker neer in een notitieboekje. Ik ben absoluut niet Bijbelvast, dus het verbaasde me dat er regelmatig Bijbelse termen langskwamen, zo leerde ik toen ik – veel later pas – de evangeliën begon te lezen. Toch kreeg ik ook nuanceringen door over de Bijbel, met name over het Oude Testament. Tijdens het opschrijven van de inzichten die ik aangereikt kreeg ben ik er met mijn verstand niet tussen gaan zitten, ook al kwam dat regelmatig in verzet. Soms twijfelde ik of ik wel in staat was deze opdracht uit te voeren. Toch was er geen twijfel over de opdracht zelf.

Ik heb zo goed mogelijk geprobeerd te verwoorden wat ik aangereikt kreeg. Tijdens het schrijven had ik geen enkel moment het idee dat het mijn eigen woorden waren die de weg naar het beeldscherm vonden, het waren *zijn* woorden. Daarmee pretendeer ik niet dat ik ‘de waarheid’ in pacht heb, hoewel ik wel heb ervaren dat ‘Waarheid’ bestaat. Er is maar één Waarheid, maar de vertaling daarvan kent verschillende ‘smaken’. Ik sluit niet uit dat er hier en daar persoonlijke interpretatie is geslopen in mijn vertaling van Waarheid. Ik sta nog steeds open voor andere interpretaties, nieuwe inzichten. Waarheid is absoluut, maar niet statisch: deze is levend en altijd in beweging. Voor nu is dit de best mogelijke benadering van Waarheid waartoe ik, al schrijvend en luisterend naar zijn innerlijke stem, gekomen ben. De Waarheid is altijd liefde. Er is niets wat geen liefde is.

God is, zo heb ik ten diepste ervaren, niet zoals ik lange tijd heb gedacht ‘het Universum’ of een andere onpersoonlijke bron van liefde die zich niet bewust is van zichzelf of van ons bestaan. Gods liefde voor ons is ten diepste persoonlijk, zoals

ook de liefde tussen mensen, tussen mens en dier, mens en natuur, dieren onderling, en zelfs natuur onderling persoonlijk is en gestuurd wordt door liefde. Alles is beziel met liefde, met leven. God *is* die liefde.

De veelomvattendheid en diepte van Zijn (of Haar, als dat meer bij je resoneert) liefde is zo groot, dat mijn woorden er geen recht aan doen. Deze verzameling woorden, dit ‘woord’ dat ik heb opgeschreven, vormt slechts een benadering van de onmetelijke, schitterende liefde die God is. In het uitdrukken in woorden gaat altijd iets verloren, maar ‘de Waarheid’ is als het goed is voelbaar áchter de woorden. Ik raad je daarom aan met je hart te lezen en niet met het verstand, en om alles wat ik schrijf te toetsen aan je eigen hart.

Het zou kunnen dat sommige woorden of omschrijvingen weerstand oproepen. Ik besef dat er aanhangers van het christendom zijn geweest en nog steeds zijn, die ondanks ongetwijfeld goede bedoelingen, de naam van de Christus hebben misbruikt, of in elk geval zijn Wezen niet hebben doorgrond. Dit boek is ook een poging om misverstanden rondom de Christus de wereld uit te helpen en terug te keren naar de kern van de liefde. Daarbij vormt je eigen hart de graadmeter. Schuif gerust terzijde wat tijdens het lezen niet resoneert, want jouw hart kent de waarheid en ongetwijfeld overzie ik niet het volledige plaatje, zelfs al heb ik geprobeerd de boodschappen van de Christus zo goed mogelijk van het niveau van onstoffelijkheid de stof in te trekken.

Hoewel ik Gods liefde niet alleen heb ervaren als schitterend, onmetelijk en oneindig, maar ook als persoonlijk, wetend en vertrouwd, kan ik niet bevestigen dat God met ‘Hij’ aangesproken dient te worden. De indeling tussen mannelijk en vrouwelijk bestaat niet in de hogere geestelijke werelden, is

mijn ervaring. Toch wordt God in deze teksten meestal met Hij en Vader aangeduid. Mocht dit je storen, dan kun je dit vervangen door Zij, Hen of Het – wat voor jou maar passend voelt. Naar Jezus verwijs ik in deze inleiding en in de epiloog met ‘hij’ en niet met de eerbiedskapitaal ‘Hij’, ook al past dat laatste beter bij zijn heiligheid. Maar de hoofdletter schept ook een zekere afstand, en voor dit boek is juist zijn nabijheid, zijn menselijkheid belangrijk.

Omdat de inzichten vanuit hem door mij heen kwamen, zijn de boodschappen geschreven in de ik-vorm, waarin de ‘ik’ de Christus vertegenwoordigt – die hoge, goddelijke energie van liefde die het sterkst voelbaar is in zijn Wezen, maar ook in dat van engelen en heiligen. Zoals ik het ervaar is de Christusgeest verbonden aan Jezus, maar beperkt deze zich niet tot hem – het gaat om de absolute pure en goddelijke liefde die van God komt en waarvan wij mensen ook een vonk in ons dragen.

Als de Christus over ‘ik’ spreekt, doelt hij dus niet zozeer (alleen) op de mens Jezus, als wel op de complete goddelijke liefde die hij vertegenwoordigt en waartoe hij ons uitnodigt die ook in onszelf te verwezenlijken. Het is die goddelijke liefde die door boeddhisten ook wel de Boeddha-natuur is genoemd, maar die pas sinds de komst van Jezus Christus naar de aarde volledig door ons gekend en gerealiseerd kan worden.

Ik raad je aan de tijd te nemen bij het lezen. Het is aan jou hoelang je erover doet deze woorden tot je te nemen. Mijn Christusverschijning bracht de grootst denkbare liefdevolle omwenteling in mijn denken teweeg, en ik heb heel veel oude overtuigingen en inzichten overboord moeten gooien die in het licht van zijn Liefde geen standhielden. Er vond ook een

opmerkelijke verschuiving plaats in mijn beleving van tijd, want waar de verhalen uit het Nieuwe Testament – voor zover ik ze had meegekregen – altijd ver weg voelden, is het nu alsof dit alles nu plaatsvindt, of in elk geval iets vertelt over wat nu de bedoeling is: hoe we niet alleen onszelf, maar daarmee ook de aarde kunnen redden, hoe we samen op weg kunnen gaan naar een nieuwe aarde waarin we meer vanuit het hart met elkaar verbonden zijn. Deze woorden nodigen nu ook jou uit tot zo’n verschuiving in perspectief. Dat is een proces, dus ik zou je willen vragen er de tijd voor te nemen. Ik doe dat in de hoop iets van de ontzagwekkende grootsheid van het allerheiligste en de diepe, zachte, allesomvattende liefde van de Christus voelbaar te hebben gemaakt in de woorden die mij door hem gegeven zijn.

Onlangs kruiste een duif met een takje in zijn bek mijn pad. Ik moest terugdenken aan de duif met het bekertje om zijn nek, de duif die ik had willen bevrijden. Inmiddels weet ik dat de duif het symbool is voor de Heilige Geest, die stem in mezelf die me in contact bracht met God. Die duif met dat bekertje om zijn kop, die was in mij. Hier in de stad waar ik woon zijn duiven overal en ze worden door bijna niemand opgemerkt. Zo is het ook met dat wat de Heilige Geest wordt genoemd: deze is overal, maar wordt zelden herkend, niet eens gezien. Het was aan mijzelf om de duif te bevrijden. Nu reik ik jou eenzelfde soort bevrijding aan. Want alles wat in mij aanwezig bleek te zijn, is dat ook in jou.

*Janneke Jonkman
Amsterdam, mei 2025*

Een draad van liefde

Mijn dierbare metgezel, laat mij je in contact brengen met het eeuwige evangelie, het innerlijk weten dat je voor altijd met God verbonden bent, bij je gebracht door mij, door engelen en de fluistering in jezelf die jullie de Heilige Geest hebben genoemd. Ik ben te vinden in de geruststellende aanraking van een geliefde, in de zon die op je aangezicht schijnt, de zachte hand die je opvangt wanneer je valt, de stilte tussen twee ademhalingen, in het stromende water en de allesomvattende liefde die jullie aarde draagt. Waar liefde is, daar ben ik en daar ben ik altijd geweest. Het is de energie van de onvoorwaardelijke liefde die jullie met mij verbindt, het AL waar alles uit is ontstaan, omdat liefde zich eeuwig vermeerdert.

Wie mij weet te vinden, zal zich altijd gedragen weten en niet meer de illusie ervaren van een gebrek aan liefde, omdat wie mij vindt in zijn hart de bron van eeuwige liefde vindt. Je hoeft niet in mij te geloven om mij te vinden; verbind je met mij door het innerlijk weten dat je te allen tijde veilig bent en gedragen wordt en dat de enige Waarheid die van liefde is. Het Christusbewustzijn omvat alles – alles wat goed en mooi is in de ware zin van het woord en voortkomt uit liefde – en is altijd voor je beschikbaar. Toch voelen jullie je vaak afgesneden van die liefde; dat heeft te maken met de vergetelheid die ontstond toen jullie van God werden gescheiden. Die scheiding was

geen straf of vloek, maar een gevolg van zalige creatie die met wederzijds instemmen van de geest gebeurde. Jullie zijn vanuit eigen vrije wil een bestaan op aarde gaan verkennen om zo, aangestuurd door de dynamiek van de schepping, jullie weg terug naar Huis te vinden.

Ik ben er voor wie gelooft, ik ben er voor wie niet gelooft en ik ben er voor wie innerlijk weet. Ik ben in de vorm van een mens naar de aarde gekomen, voor het eerst en voor het laatst, hoewel er meesters zijn geweest die voor mijn komst al een spoor van licht hebben getrokken dat mijn pad en mijn lijden heeft verlicht. Met 'voor het laatst' bedoel ik dat ik niet meer ben weggegaan, ik heb me rond het begin van jullie jaartelling voor altijd met de aarde verbonden. Daarmee ben ik ook niet werkelijk weggeweest, want mijn liefde strekt zich uit in beide richtingen van jullie tijd, van 'in den beginne' tot het einde der tijden, en deze beïnvloedt alles wat ooit is geweest en wat ooit zal zijn.

Ik ben de goddelijke liefde in een mens belichaamd, en aan jullie is gevraagd deze zelfde goddelijke liefde te belichamen. Eenieder die zich met mij verbindt, weet dat die opdracht er ligt en dat je je daar niet langer voor kunt verstoppen. O, wat houden jullie van verstoppertje spelen en hoelang kunnen jullie dat spel wel niet volhouden! Maar op een dag zul jij genoeg hebben van dat spel en de innerlijke fluistering horen die je terug naar je goddelijke oorsprong roept, dan zul je uitgespeeld zijn en ben je niet meer wie je dacht te zijn.

Dat wil niet zeggen dat het leven dan niet meer vol vreugde zal zijn! Integendeel, de ware vreugde begint nu pas. Maar je zult je niet langer kunnen verstoppen voor jezelf, want je ogen

zullen opengaan en je zult je herinneren hoe het is om werkelijk te kunnen zien. Dan zal de vergetelheid ongedaan worden gemaakt en zul je zien dat het al die tijd een illusie was dat je van God gescheiden was. Mij werkelijk zien en horen vraagt om een radicale toewijding, een compleet openstellen van het hart, een totale verwezenlijking van de goddelijke liefde in jezelf. In die zin hoef je niet in mij te geloven en is in mij geloven niet voldoende voor het radicale ontwaken waar ik over spreek. Want dan zal jouw geloven een weten zijn en je zult niet meer begrijpen hoe je eens onwetend bent geweest.

Ik zal je een draad van liefde toewerpen als je er oprecht om vraagt, en het is aan jou om de rol waarvan die draad afkomstig is verder af te rollen tot je bij de Waarheid uitkomt. Die Waarheid is van een verbijsterende schoonheid en een verbluffende genialiteit – je zult van de daken willen schreeuwen dat je het mysterie van de liefde hebt ontrafeld, en zij die horen kunnen zullen je horen zoals ze mij eens hoorden, en de rest zal je aankijken alsof je je verstand hebt verloren. Over dit alles spreek ik, diep gekoesterde metgezel, en ik vraag je om je oren te openen zodat ze kunnen horen. Dan zul jij de lichtdrager worden die mijn licht kan doorgeven, de drager van het hoogste licht, die je bestemd bent te zijn en altijd al was. Ja, ik heb het over jou, mijn dierbare. Want ik ken jou en het zal niet lang meer duren eer jij me ook kent.